

Naar het westen

Maria Pourchet

Naar het westen

R O M A N

Vertaald door Manik Sarkar

MEULENHOF

Gepubliceerd met steun van het Centre National du Livre.

ISBN 978-90-896-8253-5

ISBN 978-94-023-2337-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Western*

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2023 Editions Stock

© 2025 Nederlandse vertaling Manik Sarkar en Meulenhoff Boekery bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

*‘Zou jij houden
van een man die bang is?’*

Alfred de Musset – *Lorenzaccio*, eerste akte, scène 6

1834

Dit begint in Parijs, in het theater, op het toneel, achteraan en in het midden, met temperament en ongeduld. Een theater is als een groeve, een vulkaan, een jonge vrouw. Alles gebeurt in de buik.

Vooralsnog is het theater gesloten; binnenkort gaat het open voor de première van Molières *Dom Juan*, maar vooralsnog wordt er gewerkt. Het podium is verlicht en bijna kaal: niets dan een projectiescherf van ongeveer zes bij vier meter en pal in het midden saloondeurtjes die nergens naartoe leiden. Dat is het. Op het reusachtige scherm komt een haast onbeweeglijk, zonovergoten steenlandschap tot leven. Een vlakte van droge aarde, een keten van gele bergen die de begroeiing tot de absolute voorgrond beperkt, een paard dat de korte schaduw van die begroeiing opzoekt. Het is een beeld dat dorstig maakt.

Er is een kostuumrepetitie aan de gang – nou ja, niet aan de gang, dat nog niet, maar die hangt in de lucht. Er zou gespeeld moeten worden maar er wordt niet gespeeld: er wordt gewacht. Zes acteurs op zoek naar een zevende staan in contrasterende kostuums rondom de regisseur. Elvire draagt een hoepelrok met veel borduursel, Sgana-

relle, met ontbloot bovenlijf, een spijkerbroek en sporen, en zowel Dom Alonso als Dom Carlos dragen driedelige pakken met sneakers eronder. Bijna al deze acteurs zijn beroemd. Kunnen goed leven van de kunst, van hun personages, hun tegenstrijdigheden, hun diepe wens om herkend te worden als ze in een restaurant of op het vliegveld lopen, flink doorstappend om aan hun roem te ontvluchten. De Commandeur, de dode, is er nog niet. Dat is begrijpelijk, want in de eerste akte is hij nog niet herrezen uit het graf.

We staan aan de vooravond van de publieksvoorstellingen; en deze mensen met een enorm sociaal kapitaal vervelen zich te pletter. Elvire bekijkt foto's en andere gepersonaliseerde content op haar telefoon; Dom Carlos rookt een peuk die hij volgens de regelen der kunst bij een technicus heeft gebietst; het standbeeld van de Commandeur, een ventje van een jaar of tweeëntwintig dat er net aankomt, vraagt met een dun stemmetje waar de diva is. Sganarelle doet *mezza voce* irritante stemoefeningen en Gusman wil weten of ze hier nog lang zo willen blijven staan. Hoe willen blijven staan? Als een stelletje losers.

Achter op het podium masseert de regisseur zijn wenkbrauwen; hij kijkt op zijn telefoon en vloekt hoorbaar. Ook dat is begrijpelijk.

Het is een paar dagen voor de première en hij ziet zich gesteld voor de afwezigheid van Dom Juan.

Dom Juan is Alexis Zagner, het smoelwerk van de eeuw – vooral van het begin van de eeuw. Zijn contract heeft een waarde van honderdvijftigduizend euro waarvan twee derde gegarandeerd – hij draágt de voorstelling, als die al niet om hem heen is bedacht. Hij had er al een paar uur

moeten zijn, maar niemand heeft hem nog gezien. Trouwens, wanneer is hij nog wel gezien?

Nou, Dom Alonso en Gusman hebben hem vorige week gezien, toen ze met z'n drieën uit lunchen gingen met een meisje van de krant om over het stuk te praten.

‘En?’

Gezellig. Hij had zoals altijd het hoogste woord, nam de ideeën en bedoelingen van de regisseur voor eigen rekening en verklaarde dat hij het stuk eindelijk kon laten zien zoals het bedoeld was. Visionair en geconstrueerd op een hypermodern model van dissidentie: Dom Juan op de vlucht voor een maatschappij die verziekt is omdat het hart van de verbeelding wordt gevormd door seksualiteit. Dom Juan, zei Zagner tegen de journaliste, is in drie van de vijf aktes op reis, wat uitzonderlijk is voor een personage van Molière. Hij praat en hij reist, is continu op zoek naar de chaos van later, laat de samenleving achter in de toestand waarin hij die heeft aangetroffen – krijsend en etterend. De journaliste schreef en Alexis schonk zijn glas weer vol. Het ging goed met de acteur, en schijnbaar ook met de mens.

Dat Alexis zich stort op iedere gratis lunch en op alles wat een microfoon vasthoudt is geen nieuws voor de regisseur – met het personage dat hem is toebedeeld heeft hij gemeen dat zijn mond altijd openstaat: óf hij praat, óf hij eet. De hamvraag is: wat heeft hij sindsdien gedaan en waar is hij nu?

‘Who cares,’ brengt het piepjonge standbeeld van de Commandeur beminnelijk te berde. ‘Hij is gewoon te laat, dat zijn diva’s altijd. Laten we gewoon met scène twee beginnen, daar zit ’ie niet in.’

Aan Sganarelle wordt niets gevraagd, maar toch laat hij weten dat hij geen idee heeft waar de hoofdrolspeler uithangt. Zelf heeft hij al heel lang niet meer buitenshuis geluncht, omdat hij teksten moest leren. Niet alleen zijn eigen teksten; terloops laat hij vallen dat hij de replieken van Dom Juan ook kent – voor het geval dat. Maar voor dat geval dat trekt de regisseur nog niet eens een wenkbrauw op. Hij hangt continu aan de telefoon en laat de toestellen overgaan van de schouwburgdirecteur, de secretaris-generaal, de afgevaardigde van het ministerie, de agent van Alexis, het restaurant hiernaast en een drinkbroer die met Alexis bevriend is. Degenen die opnemen kunnen hem niet verder helpen; op wat ooit Alexis' voicemail was komen ze niet verder dan een bijzonder verontrustend 'Dit nummer is niet meer in gebruik'. Men besluit Olivia te bellen, zijn wettige echtgenote.

Niets.

Algauw komen ze erachter dat Alexis' socialmedia-accounts, die hij fervent gebruikt, zijn opgeheven. Iemand die nog geen woord heeft gezegd en de rol vertolkt van Dom Louis, Dom Juans vader, declameert vakkundig, met vibrato en een hoorbare komma: 'Dit is geen verdraging, dit is een verdwijning.'

Die laatste klemtoon explodeert alsof de zin eindigt in een krater. Verdwijning! Het effect is indrukwekkend.

Eindelijk horen ze Elvire, wier mooie, ernstige, diepzinnige blik afgelopen woensdag de cover van *Télérama* sierde; ze zegt dat ze Alexis zondag nog is tegengekomen. Hij was alleen en zag er ontredderd uit. Op de hoek van

de rue Madame en de rue Vaugirard hadden ze staan kletsen.

‘Dus jij hebt hem zondag nog gezien? Zeg dat dan.’

Dat doet ze, als ze even mag uitpraten. Hij zag heel bleek. Toen ze hem ernaar vroeg zei hij dat het door de vermoeidheid kwam – de laatste repetities, de confrontatie met het standbeeld van de Commandeur die hem zo onzeker als een groentje maakte. Maar zij, Elvire, was er met heel haar ernstige en diepzinnige blik van overtuigd dat hij in de problemen zat. Het was niet de geprojecteerde bleekheid die je ziet bij slecht voorbereide Macbeths en Antigones, maar een echte. Hij was gewoon wit.

Gewoon wit. Goed. Bedankt voor de diagnose maar buikgriep is nooit een geldige reden om vijf dagen voor de generale in rook op te gaan. Stom wijf. Vanbinnen maakt de regisseur zich boos, hij heeft nooit om deze vijftigjarige Elvire gevraagd, ze was een voorwaarde van de afgevaardigde van het ministerie die geen brutaaltje van tweeëntwintig in Alexis Zagners armen wilde duwen. Geremd en ontregeld als hij is.

Ze is een trut maar ze is er wel, hoort Elvire.

Wás er wel, want zij gaat er nu ook vandoor, nou doe, met om haar schouders de zeventiende-eeuwse jurk van polyamide die jeukt als de neten. Kutstuk, kuteeuw.

Tot zover Elvire. En al gauw ook exit Sganarelle, die getergd is omdat zijn suggestie om als plaatsvervanger op te treden zo weinig respons kreeg. Hij zag al voor zich hoe hij beide rollen op zich nam, een tweekoppige, lichtelijk monsterlijke figuur, een samensmelting van de zieke en de arts, de duivel en de dominee, de afwijking en de moraal,

met gevatheid en présence in overvloed. Dom César, die volgzzaam van aard was, volgde. Het paste noch bij zijn leeftijd, noch bij zijn faam om in een spotlight te staan wachten op een of andere hork die niet eens lid was van de Comédie Française en zich zelfs tot tv-films verlaagde. Tot morgen, zelfde tijd.

Perfect. Het enige wat er nu nog aan ontbreekt is een staking van de technici.

De paniek van de regisseur bereikt een hoogtepunt; het lijkt alsof hij geen van de vastigheden waarover hij meende te beschikken nog onder controle heeft. Terwijl het – met het kale podium, de nutteloze deur, de woestijn van behangpapier – toch duidelijk is, overduidelijk zelfs, dat het nu begint. In westerns is de arena die de rode draad vormt altijd leeg, er is alleen de wind die stof doet opwaaien. De man die gezocht wordt is elders, op de prairie, in de gedachten.

Een paar maanden eerder stapt in dezelfde stad een vrouw in een lift; het is een nogal doorsnee vrouw die algaauw op het trottoir staat en door de stad wordt opgeslokt voordat ze er een blik op kan werpen. Van dichtbij is ze minder doorsnee; ze heeft spieren, een mooie huid, en de glanzende pikzwarte ogen van klein wild. Het is tien over negen en nu al gaat ze haast over haar nek, wat min of meer vaste prik is. Aurore heet ze. Aurore vergaat van de hitte, haar haar plakt in strengen in haar nek, een dunne waaier van vocht breidt zich uit tussen haar schouderbladen maar op wit zal het wel gaan. Als een grote zak sleept ze haar ontregelde lijf, uitgedroogd en tegelijk vol water, door de straten, zonder intuïtie vechtend tegen een hitte waarvan ze nog niet weet hoe ze zich ertoe moet verhouden. Het is al achtentwintig graden. Het enige wat de zak in beweging houdt is de wens om zo snel mogelijk in het water te belanden, daarom zou die instinctief in de richting van de Seine willen bewegen, maar dat zal moeten wachten. Waar zou de auto staan?

Nergens. Er is geen auto meer. Autorijden en slapeloosheid is als drank en medicijnen: een slechte combinatie.

Ook vannacht heeft de vermoeidheid Aurores lichaam, dat al een tijd op zijn reserves teert, klaarwakker gehou-

den. Op die reserves – een onuitputtelijk mengsel van koppige zelfhaat, chronisch schuldgevoel, een ziekelijke afkeer van professionele vijandelijkheid, een aangeleerde weerstand tegen opiaten en een obsessief gevoel dat je achter de feiten aan loopt – kun je het lang uithouden. Daar is Aurore het bloedarme, maar levende bewijs van. Vanochtend dacht ze dat ze het geen dag langer ging uithouden.

Dat had ze goed gezien.

Twintig minuten later, in de buurt van Levallois-Perret, de waaier opgedroogd, de vochtige haren onderin de nek in een slordig knotje gefrummeld, gaat Aurore naar binnen bij een gebouw dat gemakkelijk te ontcijferen is. Het is plat en langwerpig naar het beeld van de manier van werken die het bedrijf nu al twintig jaar wil invoeren: horizontaal en gebaseerd op samenwerking. Ze loopt door een glazen gang waar glazen hokjes aan liggen. De gang roept de eeuwige droom op van de relatie tussen collega's: transparantie. Een ietwat fascistische management-ambitie waarop in de basis niets aan te merken valt, maar die op zijn minst zou moeten impliceren dat er collega's zijn. Dat ze terugkomen.

Het lijkt haast alsof we hier alleen zijn.

Dat komt omdat dit een bedrijf in de dienstensector is waar thuiswerken wordt aangemoedigd, en de baan die Aurore hier heeft valt in een duidelijke categorie waarover in arbeidssociologische kringen getheoretiseerd wordt: bullshitbanen. Een benaming die lange tijd was voorbehouden aan het uitserveren van lattes in stationshallen of het vervoer van pizza's door ongehelmdede fietsers, maar dat is veranderd. Op een dag heeft iemand deze intellec-

tuele ontredde onder woorden gebracht in een artikel; en sinds Aurore weet wat ze doet, is het goed: een *non-operational bullshit job*. Concreet is ze sinds twee jaar projectcoördinator, het project dateert van voor de crisis, het is achterhaald en onvoltooid en we hoeven er verder geen woorden aan vuil te maken. Binnenkort doet het er toch niet meer toe.

Zoals afgesproken wacht Aurore op de gang totdat haar leidinggevende haar kan ontvangen. Centimeter voor centimeter volgt ze de voortgang van een natuurlijke klimop over de geverfde muur, de ingenieuze manier waarop die obstakels omhult – waaronder een metalen lichtbak, een glazen wandlamp, een daklijst – en verstikt, en dan weer naar zichzelf terugkeert en de open plekken die zijn windingen hebben geproduceerd; de klimop kruipt door, draagt hier en daar zijn eigen gewicht met plaatselijke verdikkingen van de stengel, ontsnapt aan zichzelf met zijn uitlopers die zijn zwakste schoten vastzet in het microreliëf van de verf, steeds dichterbij de openingen, om het licht overal waar het valt te filteren. Bij het zien van deze intellectuele prestatie en het woekerende aanpassingsvermogen van de klimop die de muur lijkt te dragen maar hem eigenlijk verslindt, met als excuus dat hij decoratief is, zou ze willen horen dat de eerste mens niet afstamt van de laatste wilde uit het Krijt maar van het plantenrijk.

‘Blijf toch niet op de gang staan, kom binnen, iedereen is er al,’ verschijnt haar overdreven glimlachende leidinggevende al snel.

Laten we de koffie, het weer, de actiepunten overslaan. Aurore zit nog maar net als ze hoort dat haar bullshitbaan niet meer bestaat.

Terwijl de zaken toch goed gaan. Het bedrijfje van niets kan profiteren van de nieuwe rijkdommen die het digitale kapitalisme met zich meebrengt. Met het alomtegenwoordig geworden werken op afstand (twee op de drie werknemers werkt vanuit huis) heeft men kunnen bezuinigen op huur en faciliteiten, en die vervelende gewoonte om bij bezoeken aan filialen en klanten businessclass te reizen bestaat ook niet meer. Klanten renderen prima op het scherm, al hadden we er een volksgezondheidscrisis voor nodig om daar achter te komen.

Maar waarom wordt Aurore, een alleenstaande moeder, midden in de gloeiendhete zomer de laan uit gestuurd?

Omdat de nietsfabriek steeds verder digitaliseert, en de macht zich verplaatst naar degenen die over digitale vaardigheden beschikken, en daar valt voornoemde Aurore niet onder. Ze mist iets – reflexen.

‘Je mist een beetje de wil om te leren,’ verwijt haar leidinggevende haar, en hij zegt er nog bij dat er toch geen gebrek aan opleidingen is.

Het is toch jammer dat je zozeer de juiste persoon op de juiste plek bent en er dan niets mee doet.

De juiste persoon betekent dat ze een vrouw is. De juiste plek is hier. Er niets mee doen is dat Aurore de geïmproviseerde aanpassingsstrijd waartoe de crisis iedereen heeft gedwongen, heeft verloren.

Ik denk dat Aurore sowieso niet vaak wint, maar wat maakt het uit. In westerns is het niet de verovering die wordt gefilmd maar de weg ernaartoe.

Aurore kijkt op naar Emmanuel, de iets minder leidinggevende, en die slaat zijn ogen neer. Een jaar eerder kreeg ze van de naam Emmanuel bovenaan een rapport of onderaan een brief spontaan de neiging om haar kleren uit te trekken. Nu wordt ze er niet meer warm of koud van.

‘We gaan *iets* voor je vinden, je hebt hier toch een *holletje* gegraven,’ belooft de leidinggevende naast Emmanuel.

Een holletje is een afwezigheid. Aurore ontdekt dat ze geen persoon is maar een leemte en het verbaast haar nauwelijks. Een leemte die geen baan heeft maar een *iets*. En met een embryonaal vleugje sadisme en een glimlach die ik van zijn gezicht zou hebben gemept zegt de ander dat vrouwen hier zeker welkom zijn.

Sorry maar op dit moment is Aurore geen vrouw maar een reductie. Een bezinksel van vermoeidheid, onrust, ironie en eczeem. Ze krabt tot bloedens toe aan haar onderarmen, dwars door het katoen van de vervaarlijk witte blouse, nog een seconde en je kunt het zien. Je kunt het zien.

‘Gaat het wel? Bloed je?’

‘Niks aan de hand.’

Dat klopt, niks aan de hand. Gekraak van de machine. Extravert kun je de machine niet noemen, maar soms kun je ervan op aan dat die zich duidelijker uitdrukt dan een mens.

Het volgende ogenblik is het lunchtijd en is Aurore naar een ander decor verplaatst, ergens bij de rue Louise-Michel. Ze trippelt, is opeens wakker. Ze rent zelfs, dat is nergens voor nodig want ze is ruim op tijd – maar waarvoor? Ze is op weg naar het achtenzeventigste departement, naar een smal gebouw uit de jaren negentig waar de

lift een toegangscode heeft die ze voor de eerste keer vergeten is. Ze komt er niet op, niet eens op het eerste cijfer.

Drie verdiepingen zonder lift, ze neemt de treden met twee tegelijk terwijl ze een half uur geleden languit in de gang in slaap had kunnen vallen, en dat allemaal met als enig gevolg dat ze zo meteen moet wachten. Maar het gaat Aurore er niet om op tijd te komen. Ze lijkt zich vooral te haasten omdat het een mooi gebaar is, omdat ze extra hartslagen tussen de gebruikelijke wil voegen, omdat ze haar vlees wil dwingen tot de prikkelende samentrekkingen die vanzelfsprekend aan een rendez-vous als dit vooraf horen te gaan. Ietwat bezweet bereikt ze de deur, nog iets verhitte dan eerst, mooi zo, en al snel zit ze op de slaapbank en ziet ze aan de binnenkant van haar oogleden de bekende hersenschimmen. Altijd dezelfde, sinds haar schooltijd al: één man voor haar, één man achter haar, en zij ertussen ingeklemd, overweldigd, in de val. Bij akte twee van de gangbang houdt ze op, dan heeft ze de fysiologische toestand bereikt die bij de situatie past. Ze doet parfum op, werkt haar make-up bij, knoopt haar haar los – en wie komt er niet veel later binnen en gaat naast haar op de bank zitten?

Emmanuel.

Zonder een blik op de kringen die de glazen van de Airbnb-gasten hebben gemaakt of op het nieuwe brandgat in de armleuning – daar komen we nog op terug – ontvouwt Emmanuel zijn sierlijke borstkas vlak boven Aurore, die hem bij de nek pakt en haar lippen in zijn hals drukt met de zekere beweging waarmee je jezelf op het stroomnet zou aansluiten als je op elektriciteit liep. Hij ontdoet haar van wat er resteert van haar blouse en haar schoenen, maar niet van alles, en met zijn hoofd tus-

sen haar dijen zegt hij je bent mooi, je ruikt lekker. Ze is vooral dun maar dit is niet het moment om daarover te beginnen. Het woord 'ja' valt meermalen, als een waterval, er worden fantasieloze obscene uitspraken gedaan die hun doel voorbijschieten en in de kelen blijven steken, en Emmanuels slappe geslacht leidt een eigen leven op enige afstand van deze nutteloze drukte. Uit de richting van het Henri-Mondorziekenhuis klinken sirenes en vanaf de overloop flarden van stemmen. In het mengsel van vrouw, man en textiel verschijnt opeens een blauw voorwerp, langwerpig en taps toelopend, verbijsterend rudimentair in vergelijking met wat de vrijetijdsmarkt op dit gebied te bieden heeft. Vanuit Emmanuels rechterhand verdwijnt het blauwe geval met ontegenzeggelijke bedrevenheid in Aurores geslacht, ervaring is alles, terwijl hij met zijn linkerduim haar nauwelijks gezwollen clitoris masseert en Aurores hele lichaam eromheen samentrekt en ze Emmanuel vergeet, die daar schijnbaar op heeft gewacht om eindelijk stijf te worden. Het voorwerp raakt haar diep, in het midden, blinder dan welk mens dan ook, en voert haar pijlsnel van genot naar pijn, van pijn naar genot, want het werktuig vergist zich de helft van de tijd in de zenuwuiteinden, maar het werkt. Hij kijkt van heel dichtbij in HD naar haar trillende geslacht, in *extreme close-up*, wat mooi, zegt hij ademloos, en hij komt op zijn beurt klaar terwijl het blauwe geval min of meer vanzelf een stukje naar buiten komt. Aurore kreunt niet echt. Het is meer een uitademing, alsof je iets teruggeeft met je adem.

Een momentopname van een vrouw als een babypop, haar mond een gat dat zich aanpast aan de speen, inclusief accessoires, starende blik, geur van brioche en benzine.

Waarom al dat gedoe, het parfum, het hart dat zichzelf voorbij draaft, de herhaling, de woorden, de kussen in de hals, voor een gynaecologische daad met een collega?

Juist vanwege dat gedoe.

En welke wegen, welke ontberingen brengen je naar zo'n breuk met een man, met liefde, met genot, ten gunste van een eenvoudige, elektrisch aangedreven sensatie die je terugbrengt naar de meest volmaakte eenzaamheid die een volwassene zich kan herinneren, die van een kind dat op zijn lichaam een panisch en ontregelend plezier speelt? Welke?

Geen idee. Aurore zal het zich binnenkort afvragen, maar daar is eerst een kleine instorting voor nodig. Voorlopig werkt alles nog, werkt Aurore nog.

'Godverdomme!' Emmanuel heeft zich alweer aangekleed en kan zich niet inhouden over het brandgat in de canapé, het zoveelste.

Een, twee, acht brandgaten alweer, in een bank van een jaar oud. Hij haat ze, die vandalen, hij wil van deze kamer af, of de markt nou gestagneerd is of niet. Ze gaan voortaan wel naar een hotel. Hij legt aan de uitdrukingsloze Aurore uit dat hij liever op overwaarde zit dan op een asbak, zij niet soms? Nee, zij niet. Zij is niet geïnteresseerd in overwaarde, zij huurt. Zij doet niet aan hypotheeken maar aan consumptieve kredieten tegen zeven procent. En bovenal: ze luistert niet. Ze is nog steeds naakt, bevlekt, plakkerig, ze is er nog steeds maar ze is al weg, haar bruine haar hangt als een gordijn voor haar gezicht, ze

heeft een hand op haar buik gelegd. In een oogwenk is ze van Emmanuels academische obsceniteit teruggekeerd naar haar eigen koninkrijk, het verre rijk waar je geen liftcodes onthoudt maar wel namen, wel gedichten. Het lijkt of ze slaapt.

‘Je bent er niet bij met je hoofd,’ veronderstelt haar collega.

Op straat, aan het einde van de dag, kreeg haar eigen einde haar steviger in zijn greep. Op het moment dat ze de metro in liep om naar de school te gaan begaven haar knieën het haast. Ze moest langdurig tegen de trapleuning van siersmeedwerk leunen, ze viel staande flauw. Toen liep ze door. Omdat het nog ging, omdat ergens in deze onverdraaglijke stad bij een privéschool een kind stond te wachten. Die lening tegen zeven procent is voor de school. Voor vrije tijd, voor spullen, voor stroom, maar vooral voor de school.

Ze ziet Cosma als ze een meter of twintig van hem verwijderd is; hij is in gesprek met het schoolhoofd. Ze glimlacht, ze wil rennen, elke dag opnieuw wordt ze hoteldebotel, denkt ze: wie hem pijn doet, wie hem kwetst, wie hem knock-out slaat, rijt ik met mijn tanden aan stukken, niemand houdt me tegen. Ze heeft geen idee waarom ze midden op de dag door het schoolhoofd is ontboden. Haar kind is een engel, kijk nou, blond en kwetsbaar, zo’n hemelse naam.

‘Hij heeft Marguerite gekust.’

‘En?’

‘Hij heeft Marguerite gekust zonder te vragen.’

‘En?’

‘Op de gang. Hij heeft haar op de gang opgewacht. Met Marguerite is alles goed, ze is nu bij haar ouders. Ze lijkt niet getraumatiseerd.’

‘En?’

En u bent grappig. De onderwijzeres heeft het protocol sociale veiligheid in werking gesteld, zo goed als ze kon, dat arme mens, ze heeft tenminste niet staan schreeuwen. Eerst heeft ze Cosma verwijderd, toen heeft ze Marguerite in veiligheid gebracht in de lerarenkamer, toen haar ouders gebeld. Cosma heeft een tekst meegekregen om thuis te lezen in aanwezigheid van de ouderlijke contactpersoon. Meer kunnen we niet doen. De rest komt neer op het gezin, nietwaar? In het ideale geval dan.

Het schoolhoofd doelt op niemand in het bijzonder maar Aurore bijvoorbeeld besteedt weinig tijd aan het comité van waakzame ouders. Ze komt nooit op ouderavonden.

Klopt. Nooit. Heel simpel. Aurore is altijd ergens anders, altijd op zoek naar iets wat er ontbreekt. Een man, een orgasme, een opleiding, geld – alles wat van levensbelang is. Het is verdomme niet alsof ze naar betekenis zoekt.

‘Welke is Marguerite?’

Aurore probeert op het plein het gezicht te herkennen dat haar engel heeft uitverkoren en dat dus het mooiste van allemaal moet zijn.

‘Marguerite is al weg, die is na het incident naar huis gegaan, dat zei ik al. Vertel maar aan je moeder waarom je het hebt gedaan, Cosma.’

Aurore denkt dat ze liever doodgaat dan op zeven jaar agressie te reageren. En daar komt het weer, de smaak van bloed in haar mond, de voorbode van een gevecht op ongewijde aarde. De eerste die in deze decadente stad te dicht bij hem komt, die hem vernedert, zal ze bijten.

‘Omdat hij van haar houdt!’ verzucht het schoolhoofd. ‘Kunt u het geloven? Hij begrijpt niet dat je je niet zomaar op meisjes kunt stort.’

Hij heeft zich niet op haar gestort.

U was er niet bij.

Heeft hij zich op haar gestort?

Nee.

Nou.

Cosma, enig en eenzaam kind, weet weinig over kinderen maar veel over volwassenen. Hij heeft het grootste deel van zijn leven met ze doorgebracht. Hij kent hun uitroepen, hun onderonsjes, hun ontsteltenis, hij heeft hun beperkingen en bevestigingen gezien. Wijs is hij niet, want hij denkt er nog niet over na, maar hij heeft het wel door. Zo is het voor hem overduidelijk dat het schoolhoofd meer verdwaald is dan hij. En dat zijn moeder in haar gewone doen is, ergens halverwege tussen overal schijnt aan hebben en op de knieën om vergiffenis smeken. Haar gewone doen, maar wel bleker.

‘Marguerite komt morgen terug. We gaan de tafels herschikken zodat Cosma ver van haar vandaan komt te zitten.’

Is dit een nachtmerrie?

Ja.

Met plotselinge welwillendheid en oprechte bezorgdheid vroeg het schoolhoofd 'hoe het er thuis voor staat'. Maar aangezien wat daar gebeurde geen naam heeft, te nederig en te beklemmend is om een naam te hebben, haalde Aurore haar schouders op. Ze zou wel weer overkomen zoals ze niet is: hooghartig en warrig.

'Gaan we, mam?' opperde Cosma.

'Daar ga jij niet over, jongen. Je mama en ik zijn nog niet uitgepraat.'

Jawel, daar gaat hij wel over. Eerlijk gezegd is dat beter.

En nu is het avond. Een roze hemel van stikstofdioxide; nog honderd meter tot ze thuis zijn. Het scheerlicht van de zon verguldt Aurores bleekheid, met Cosma's knuistje in haar hand zou ze haast denken dat er niets aan de hand is en zijn intuïtieve vragen zorgen ervoor dat ze met beide benen op de grond blijft.

'Wat eten we vanavond?'

Ze wilde best antwoord geven. Ze herinnerde zich een grote groene diepvrieszak maar was het woord kwijt om de groente aan te duiden die erin zat. Iets wat gemakkelijk te bereiden was en dat Cosma vaak at met... hoe heette dat witte spul ook alweer?

'Weet ik niet, schat, we zien wel.'

'Mag ik je een belangrijke vraag stellen?'